

НАРОДНО СЪБРАНИЕ

НА

Р. БЪЛГАРИЯ

№ 102-33-497

18.10.1993г.

София

6
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 37/к.д. 19/93г.

Дата 19. X 1993г.

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

МОЛБА

По Конституционно дело № 19/1993 г.

Г. И. М. Косев
19. X 1993г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В изпълнение на определението Ви от 07.10.1993 год. уточнявам искането си както следва:

С оглед на становището на Конституционния съд, изразено в Решение № 3 от 3.04.1992 по К.д. № 30/1991.

К.д. № 30/91 е образувано по искане на народни представители за обявяване на ЗИДЗВСС за противоконституционен и по-специално на някои негови разпоредби, вклчително § 4, т.9 от ЗИДЗВСС, с който чл. 10, т.8 от ЗВСС придобива нова редакция. Конституционният съд се е произнесъл, че § 4, т.9 от ЗИДЗВСС не е противоконституционен, като е посветил на проблема Раздел III от мотивите на Решение № 3. Както първоначалния текст на чл. 10, т.8 от ЗВСС, така и променения с § 4, т.9 уреждат процедурата по приемането на бюджета на съдебната власт и не засяга въпроса за това, кой се разпорежда с бюджета нито това, как се формира неговата приходна част.

Въведената с § 4, т.9 от ЗИДЗВСС контролна функция върху бюджета на съдебната власт от страна на Висшия съдебен съвет е, че разпоредител с бюджета на съдебната власт. Не би било възможно да се приеме, че Висшият съдебен съвет сам се разпорежда с бюджета и сам се контролира. Едно такова разбиране не само противоречи на здравия разум, но и на чл. 106 от Конституцията - "Министерският съвет ръководи изпълнението на държавния бюджет."

Логичното разрешение е разпоредител с бюджета да е Министър на правосъдието, който може да бъде ръководен от Министерския съвет

2.

в изпълнение на неговите функции по чл. 106 от Конституцията на Република България, а от друга страна може да бъде контролиран от Висшия съдебен съвет, в изпълнение на функциите на последния по чл. 10, т.8 от ЗВСС. Това становище по наше мнение се подкрепя и от мотивите на Конституционния съд по дело № 30/91 г., Раздел III, абзац трети - "Съдебната власт в нейната организационна цялост е на издръжка на държавния бюджет". И още повече Конституционният съд е приел, че изменението на текста е в съответствие с Конституцията на Република България. В Глава шеста от Конституцията на Република България липсва текст, който да определя институциите в рамките на съдебната власт, фактът, че в нея са включени разпоредби за адвокатурата, която очевидно не е институция на съдебната власт, държавното обвинение, както и възможността за създаване на специализирани съдилища по чл. 119, ал. 2, сочат, че законодателят не си е поставил за цел пълно и изчерпателно да опише институциите на съдебната власт. При това положение е логично, при определяне институциите на съдебната власт да се изходи от разпоредбите на чл. 117, ал.1 от Конституцията на Република България, чл. 121 и чл. 122 от Конституцията. Анализът на текстовете установява, че съдебната власт като клон на държавната власт осигурява посредничеството между лицата при решаване на споровете помежду им с оглед защитата на техните законни интереси, от една страна и споровете между изпълнителната власт и лицата по повод нарушения на норми от публичен характер. Това посредничество се осъществява от юрисдикциите и обвързаните с тях институции, пред които се провежда производството по защитата на законните интереси. При това положение съдебната власт се състои от съд, прокуратура, следствие - всяка от тях самостоятелно, организационно и кадрово определена. Що се отнася до кадровите проблеми на отделните институции, посочени в гл.6, не може да се приеме, че това е критерият за определяне мястото на дадена институция. В тази насока е достатъчно да се посочи Разпоредбата на чл. 129, ал. 2 от Конституцията. Фактът, че Конституционния съд е регламентиран в отделна глава не е пречка за преценяване на неговото място в съдебната система.

18 октомври 93 год.

ПО ПЪЛНОМОЩИЕ НА
НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ:

(С.Младенова)